

καθ' ἡμᾶς, εἰ καὶ πόρρω εἰσέτι ἀπέχομεν τοῦ σημείου τούτου, ἀποφαινόμεθα ὅτι εἶνε ἡ σχετικῶς εὐτυχεστέρα στιγμή τοῦ ἀνθρωπίνου βίου, διότι κατ' αὐτὴν τοῦλάχιστον ἐπικρατεῖ εὐδία ἐν τῷ ὀρίζοντί του τῶν μελανῶν νεφῶν τῶν ἐπιφερόντων τὴν θύελλαν καὶ τὴν καταστροφὴν μικρὸν κατὰ μικρὸν ἀναφαινόμενων.

Ἄλλ' ἄς φιλοσοφήσωσιν ἄλλοι μᾶλλον πεπειραμένοι καὶ εἰδημονέστεροι περὶ τῆς χρησιμότητος τοῦ γάμου ἢ περὶ τοῦ ἐναντίου· ἡμεῖς δὲ συνεχίσωμεν τὴν διήγησιν.

I. ΚΑΡΑΚΑΤΣΑΝΗΣ.

(ἔπεται συνέχεια)

ΠΟΙΚΙΛΑ

Ὁ φλύαρος λέγει ὅτι γνωρίζει, ὁ ἀνόητος ὅτι σχεδὸν δὲν γνωρίζει, οἱ νέοι ὅτι πράττουσιν, οἱ γέροντες ὅτι ἔπραξαν, οἱ μωροὶ ὅτι θὰ πράξωσιν.

* *

Ὁ ἄσωτος ἔλεγέ ποτε εἰς τὸν φιλάργυρον :

— Τὰ χρήματα εἶναι στρογγυλὰ διὰ νὰ κυκλοφορῶσι.

— Μπα! ἀπεκρίθη οὗτος· τὰ χρήματα εἶναι ἐπίπεδα διὰ νὰ σωρεύονται.

* *

Ὁ Παλλιᾶδης βλέπων διερχόμενον τὸν ἱατρὸν τοῦ ἀποστρέφει τὸ πρόσωπον· εἰς τὸν ἐρώτησαντα τὴν αἰτίαν : Ἐντρέπομαι νὰ τὸν βλέπω, λέγει, διότι ἔχω τόσον καιρὸν ν' ἀρρωστήσω!

* *

Ἐμπρός τις ἐξέδωκεν εἰς βάρους ἐμπορίου τυφλοῦ συναλλαγματικὴν· ὁ Παλλιᾶδης δι' ἄσχυριζέτο ὅτι ἡ συναλλαγματικὴ αὕτη δὲν ἔπρεπε νὰ πληρωθῇ ὡς οὔσα ὀψεως.

Ὁ Παλλιᾶδης, κατ' ἐντολὴν τῆς κοινότητος τοῦ χωρίου του, μετέβη εἰς τὴν πόλιν ὅπως παραγγείλῃ εἰς καλὸν τινα ζωγράφον εἰκόνα παριστῶσαν τὸ μαρτύριον τοῦ ἁγίου Ἀαρῶν, διὰ τὴν ἐκκλησίαν τοῦ χωρίου. Ὁ ζωγράφος εἰς δὲν ἀπηθύνθη ἠρώτησε πῶς ἤθελον νὰ παραστήσῃ τὸν ἅγιον, ζῶντα ἢ νεκρόν. Ἡ ἐρώτησις αὕτη ἐνέβαλεν εἰς μεγάλην ἀμυχανίαν τὸν Παλλιᾶδην, ὅστις τέλος εἶπε : Καλλιτέρα νὰ τὸν κάνης ζωντανόν· ἂν πάλι καὶ τὸν θέλουν πεθαμμένο, μπουρὺν νὰ τὸν σκοτώσουν!

* *

Ὁ ἱατρὸς ἐρωτᾷ τὸν Παλλιᾶδην πῶς τῷ ἐφάνη τὸ λουτρόν τὸ ὁποῖον τῷ διάταξεν. — Ὁλίγον ὑγρὸν, ἀποκρίνεται οὗτος.

* *

Ὁ αὐτὸς ἔλεγε : « Δὲν γνωρίζω ἄλλο μέρος ὅπου γίνονται περισσότερα πράγματα παρ' ὅσα εἰς τὸν κόσμον ».

* *

Ὁ αὐτὸς ἐπίσης : « Ἦθελα νὰ εὕρισκον ἓνα τόπον, ὅπου δὲν ἀποθνήσκουσι ποτέ· θὰ ἐπήγαινα ἐκεῖ νὰ τελειώσω τὰς ἡμέρας μου. »

* *

Ἰδοὺ μία διαθήκη λακωνικῇ : « Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος : δὲν ἔχω τίποτε ὀφείλω πολλὰ, ἀφίνω τὸ ὑπόλοιπον εἰς τοὺς πτωχοὺς. »

* *

Εὐσεβὴς τις πλήρης χριστιανικῆς ὑποταγῆς φοβούμενος μήπως κάμῃ πρὸς τὸν Θεὸν ἀδιάκριτόν τινα αἴτησιν ἤρκαίτο καθ' ἐκάστην πρωΐαν καὶ ἐσπέραν νὰ ἐπαναλαμβάνῃ τὰ 24 γράμματα τοῦ Ἀλφαβήτου, προσθέτων εἶτα : Ἰδοὺ τα ὅλα, Θεέ μου, κατὰτάξέ τα τώρα, ὅπως θέλῃς. »

* *

— Ὡ ἀγαπητὴ μου, ἀνέκραζεν νέος ἐραστής, τὴν πρώτην φορὰν καθ' ἣν θὰ μοὶ εἴπητε λόγους ἀπελπιστικούς θὰ φωνεθῶ πρὸ τῶν ποδῶν σας.

— Καὶ τὴν δευτέραν ; ἠρώτησεν ἡ δεσποινίς.

* *

Ἄλλος ἐραστής συνειθίσας νὰ ἱκανοποιῇ πάσας τὰς ἰδιοτροπίας τῆς ἐρωμένης του καὶ βλέπων αὐτὴν παρατηροῦσαν μετὰ προσοχῆς ἐν ἄστρον, λέγει : « Μὴ τὸ παρατηρῆτε τόσον, φιλάττη μου· δὲν δύναμαι νὰ σᾶς τὸ δῶσω. »

* *

Δύω παιδιὰ παρετήρουν μετὰ προσοχῆς εἰκόνα παριστῶσαν τὸν Ἀδάμ καὶ τὴν Εὐάν ἐν τῇ ἀδამιάξ αὐτῶν περιβολῇ. — Ποιὸς εἶν' ὁ ἄνδρας ; ἐρωτᾷ ἡ μικρὰ τὸν ἀδελφόν της. — Πῶς θὲς νὰ τὸ ξέρω· μήπως εἶναι ντυμένοι ; ἀποκρίνεται οὗτος.

* *

Πατὴρ ἐπιπλήττει τὸν υἱὸν του. ὅστις ὅμως, ὀλίγον φροντίζων περὶ τῶν λόγων του, ἐνασχολεῖται εἰς τὴν καταμέτρησιν τῶν εἰς τινα ὁπὴν εἰσερχομένων μυρμηγκῶν.

— Τί σκέπτεσαι, ἄθλιε, ἐν ᾧ ἐγὼ σοῦ ὁμιλῶ ;

— Ἀ! πατέρα, ἂν ἔμβαινε ἀκόμη ἓνα θὰ ἦσαν σωστὰ πενήντα.

* *

Βνήθεια, βοήθεια, λοχαγέ ! ἐφώναζε στρατιώτης, τρέξτε ! κρατῶ ἓναν αἰχμάλωτον.

— Λοιπὸν, φέρε τον ἐδῶ !

— Αὐτὸ θέλω κι' ἐγώ, μὰ ἔλα ποῦ δὲ μ' ἀφίνει νὰ φύγω !

* *

Σκέψις Παλλιᾶδου. « Καλὰ ἔκαμ' ὁ Θεὸς ποῦ ἔβαλε τὸ θάνατο, σὸ τέλος τῆς ζωῆς, γιὰ νὰ χη κανεὶς καιρὸν νὰ προετοιμασθῇ. »

* *

Ἐπιγραφή ἐπὶ τῆς θύρας Ἰατροῦ « Β . . . χειρουργο-
μαίευτῆς τοῦ στρατοῦ. »

Η ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ.

«Ὁ Κος καὶ ἡ Κα Leroire παρακαλῶσι τὸν κ. τὴν κ. καὶ τὴν Δεσποινίδα Tréfort νὰ τοῖς κάμωσι τὴν τιμὴν νὰ διέλθωσιν μετ' αὐτῶν τὴν ἐσπέραν τῆς 6ης Ἰανουαρίου 1881.»
(θὰ χορεύσωσι).

Ἡ πρόσκλησις αὕτη ἀνεγνώσθη μεγαλοφώνως, ἐν τινι κομψῇ αἰθούσῃ τῆς ὁδοῦ Lafon, ἐν Μασσαλίᾳ, παρ' ἀνδρὸς πεντηκονταετοῦς, ἔχοντος ὄψιν συμπαθητικὴν καὶ σοβαρὰν, καὶ καθημένου παρὰ τῇ γωνίᾳ τῆς ἐστίας, ἐν ᾗ ἔκαίε λαμπρὸν πῦρ.

— Ἐ! λοιπὸν ἀγαπητῇ μου, εἶπεν μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν ὁ κ. Tréfort, ἀποτεινόμενος πρὸς τὴν σύζυγόν του, καθήμενην ἀπέναντι αὐτοῦ, ἰδοὺ καλὴ εὐκαιρία διὰ τὴν Μαγδαληνὴν ἵνα εἰσαχθῇ εἰς τὸν κόσμον. Ἡ ἀγαπητὴ ἡμῶν θυγάτηρ συμπληροῖ ἤδη τὸ δέκατον ὄγδοον αὐτῆς ἔτος, ὅθεν εἶναι καιρὸς νὰ παρουσιάσωμεν αὐτὴν ἐπισήμως εἰς τοὺς φίλους μας.

— Λησμονεῖς Κάρολε, ὅτι ἡ ἡμέρα ἐκείνη εἶνε ἀκριβῶς ἡ τῶν Φώτων, καὶ ὅτι τὴν ἐσπερίδα ταύτην ἀφιερῶμεν πάντοτε εἰς τοὺς φίλους Delrat; Δὲν δυνάμεθα ἀληθῶς νὰ παραλείψωμεν τοῦ νὰ παρευρεθῶμεν εἰς τὴν κατὰ παράδοσιν οἰκογενειακὴν ταύτην ἑορτήν, ἣν ἡ ἀνάδοχος τῆς Μαγδαληνῆς θέλει μεταβάλλει εἰς μικρὰν μετὰ χοροῦ ἐσπερίδα πρὸς τιμὴν τῆς ἀγαπητῆς αὐτῆς ἀναδεκτῆς.

— Διάβολε! ἐφώνησεν ὁ κ. Tréfort κτυπῶν τὸ μέτωπον, εἶναι . . .

— Ἐπιμένεις λοιπὸν διὰ τὸν χορὸν τοῦτον; ἐπανελάβεν ἡ κ. Tréfort, ἀφῆσασα πρὸς στιγμὴν τὴν ἐργασίαν της, ὅπως παρατηρήσῃ κάλλιον τὴν φυσιογνωμίαν τοῦ συζύγου της. Ἐχεις ἀφορμὴν τινα, δι' ἣν ἐπιθυμεῖς νὰ ὁδηγήσῃς ἐκεῖ τὴν θυγατέραν μας;

— Ἐμάντευσας τοῦτο Μάρθα. Ἐπεθύμουν τῷ ὄντι νὰ σοὶ παρουσιάσω νέον τινὰ, δι' ὃν μοὶ εἶπον πολλὰ καλὰ καὶ ὅστις ὡς ἐκ τῶν εἰσοδημάτων καὶ τῆς καταγωγῆς του, ἤθελεν εἶσθαι καλὸς σύζυγος διὰ τὴν Μαγδαληνὴν. Θέλεις μοὶ εἶπει ἴσως ὅτι εἶνε πολὺ νέος, καὶ ὅτι δὲν εἶναι φρόνιμον νὰ ὁμιλήσωμεν αὐτῇ περὶ γάμου, καθ' ὅτι θαμβουμένη ἐκ τοῦ πρώτου χοροῦ, ἐν ᾧ θὰ παρασταθῇ δὲν θέλει σκέπτεται πλέον ἢ τὰς πολυαριθμοὺς ἡδονὰς ἃς θὰ τῇ προξενήσῃ ἡ ἔνωσις αὐτῆς μεθ' ἐνὸς νέου καὶ διακεκριμένου ἐπάρχου. Ἄλλ' εἶναι τόσον καλὸν συνοικέσιον! ἄλλωστε τὸ σχέδιόν μου δὲν εἶναι νὰ ἐπιταχύνω τὸν γάμον. Ὁχι. Θέλω μόνον καὶ χωρὶς ἀμφότεροι νὰ ἐννοήσωσιν τι, νὰ κατοπτρεύσω ὁποῖαν ἐντύπωσιν ἡ-

θελε προξενήσῃ ὁ εἷς εἰς τὸν ἄλλον. Εἰξεύρω καλῶς, προσέθηκεν ὁ καλὸς πατήρ, ἀνορθῶν τὴν πολιὰν κεφαλὴν του καὶ μειδιῶν διὰ τοῦ καλοῦ εἰεῖνου μειδιάματος ὅπερ ἐλάμπρυνεν ὅλην αὐτοῦ τὴν φυσιογνωμίαν, εἰξεύρω καλῶς, ὅτι, ἡ κόρη μου εἶνε μαργαρίτης καὶ ὅτι ἤθελεν εἶναι πολὺ δύσκολος ἐκεῖνος, ὅστις δὲν ἤθελε τὴν εὖρη τῆς διαθέσεώς του, ἀλλὰ προσέτι . . . εἰς αὐτὸν τὸν χορὸν θέλουσι παρευρεθῇ καὶ ἄλλαι θελκτικαὶ, νεάνιδες, ὁ δὲ κ. Vaillae δυνάτὸν νὰ ἔχη κλίσιν μᾶλλον πρὸς τὰς μελαχρινὰς. ἐνῷ ἡ Μαγδαληνὴ εἶνε ξανθὴ!

— Κἀγὼ, Κάρολε, ἤμην ἐτοιμὴ νὰ σοὶ εἶπω μυστικόν τι, ἅμα ἤρχισας τὴν ἀνάγνωσιν τῆς προσκλήσεως ταύτης. Ἦθελον σοὶ ὁμιλήσῃ περὶ τινος σχεδίου ἀναλόγου ὅπερ συνέλαβεν ἡ καλὴ κ. Delrat, καὶ ὅπερ κρατεῖ ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῆς ὡς ἐκ τῆς ζωηροτάτης ἀγάπης, ἣν τρέφει διὰ τὴν Μαγδαληνὴν. Ὁ υἱὸς στενῆς αὐτῆς φίλης, νέος διακεκριμένος δικηγόρος τῆς Ioues, διατρίβων κατ' αὐτὰς ἐνταῦθα, φέρει κατ' αὐτὴν πάντα τὰ ἀπαιτούμενα εἰς καλὸν καὶ θελκτικὸν σύζυγον προσόντα. Ὁ κ. Albert Rosly θέλει παρευρεθῇ εἰς τὴν ἐσπερίδα, ὅθεν θὰ γνωρισθῶμεν μετ' αὐτοῦ. Ἡ παλαιὰ φίλια, ἣτις μᾶς συνδέει μετὰ τοῦ κ. καὶ τῆς κ. Delrat, μοὶ ἐπέτρεψε νὰ πιστεύσω ὅτι θέλεις ἰδεῖ με ὅμμα εὐμενὲς τὸν παρ' αὐτῶν προταθέντα νέον μνηστῆρα, ὅστις ἀγνοεῖ ἐντελῶς τὴν κατὰ τῆς ἐλευθερίας του διωφαινομένην μικρὰν συνωμοσίαν.

— Δικηγόρος εἶπας; πλήρης προτερημάτων καὶ προσόντων, τοῦτο μ' εὐχαριστεῖ πολὺ, ἀλλ' ἐκτὸς τοῦ τίτλου τοῦ διδάκτορος τὰ νομικὰ ὁ κ. Rosly δὲν ἔχει ἄλλον τίτλον;

— Σ' ἐννοῶ, φίλε μου, ἀπεκρίθη ἡ κ. Tréfort μειδιῶσα· μάθε ὅτι ὁ κ. Albert εἶναι κτήτωρ πολὺ μεγάλης περιουσίας, ὑπερβαινούσης τὰς πεντακοσίας χιλιάδας φράγ. ὅπερ δὲν εἶνε εὐκαταφρόνητον.

— Πολὺ καλὰ! πολὺ καλὰ! ἀλλὰ τότε πῶς δυνάμεθα νὰ συνδιάσωμεν τὰς δύο συνεντεύξεις;

— Ἄν ἐπιθυμῇτε τοῦτο, κατορθοῦται εὐκόλως. Πηγαίνομεν ἀπὸ τῆς ἐννάτης μέχρι τοῦ μεσονυκτίου εἰς τοὺς Delrat καὶ ἀκολούθως ἀναχωροῦμεν διὰ τὸν χορὸν.

— Εὖγε! ἀγαπητῇ μου! ἐπιτυχέστατα!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Τὰκ, τὰκ, εἶμεθα ἑτοιμαί, πάτερ, καὶ τ' ὄχημα ἀναμένει, ἠκούσθη φωνὴ τις νέα καὶ ἀνθηρὰ, εἰς τὴν θύραν τοῦ γραφείου τοῦ κ. Tréfort, κατὰ τὸ ἐσπέραν τοῦ ἐπισήμου χοροῦ.

— Εἰσέλθετε, δεσποινίς, εἰσέλθετε λοιπὸν, ἵνα σὰς θαυμάσωμεν ἀπεκρίθη ἄλλη φωνὴ ἔσωθεν. Δὲν εἶχον εἰσέτι προφερθῇ αἱ λέξεις αὗται καὶ ἡ παιδρὰ τῆς νέας ἐμφάνισις ἐφώτισεν αἰφνιδίως τὸ σκιερὸν καὶ διεσκευασμένον μετὰ σοβαρᾶς καλαισθησίας δωμάτιον, ἐνθα ὁ κ. Tréfort, ὁ σοφὸς ἱατρός, διήρχετο τὰς φιλέργους ὥρας, πρὸς σπουδὴν τῆς ἐπιπόνου ἐπιστήμης εἰς ἣν εἶχεν ἀφιερῶσει τὴν ζωὴν του, καὶ ἣτις τὸν ἐβόηθει νὰ κάμῃ τόσα καλὰ. Ἠγέρθη ταχέως, βλέπων τὴν θυγατέρα του καὶ προὐχώρησαν πρὸς ἀπάντησίν της.